

žalovaného, že jest pojistníkem. Právní moc rozsudku se vztahuje jen k žalobnímu nároku, nikoliv k právnímu poměru, z něhož byl žalobní nárok vyvozen a mohl by právní poměr nabýti hmotněprávní moci jen za podmínek § 236 (§ 259) c. ř. s. (srovnej rozhodnutí č. 1914 a 5316 sb. n. s.). Rozsudek pro zmeškání nenahrazuje v souzeném případě mlčky schválení právního poměru podle § 863 obč. zák., neboť úmysl takový žalovaný neměl, jak bylo zjištěno z výpovědi svědka Bohumila P-a. A ani zevně na pojišťovnu nemohlo toto opomenutí žalovaného co do významu a účinnosti jeho ani podle zásad poctivého styku (§ 863 druhý odstavec obč. zák.) působiti jako projev dodatečného schválení pojišťovací smlouvy, ano jest zjištěno, že svědek Bohumil P. sám platil pojišťovací premii i onu dříve zažalovanou a že v roce 1930, tedy před podáním nynější žaloby, vypověděl vlastním jménem pojištění jednoho auta, jež otec prodal a nemohla proto ani pojišťovna míti důvodně za to, že jsou odstraněny v souvislosti se shora zmíněným obsahem pojišťovacího návrhu veškeré pochybnosti o tom, zda žalovaný svým jménem pojišťovací smlouvu schválil.

Čís. 13247.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

V řízení před odvolacím soudem ve sporech pracovních nelze ani obdobně použítí předpisů §§ 461—501 c. ř. s. Neplatí zejména předpisy §§ 482—493 c. ř. s. o ústním odvolacím jednání, nýbrž odvolací soud má konati přelíčení podle všeobecných předpisů o ústním jednání. O sepsání protokolu platí předpisy §§ 207—217 c. ř. s., nikoliv ustanovení §§ 493 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 2114/33.)

Pracovní soud zamítl žalobu o zaplacení 35.000 Kč. Odvolací soud vyhověl částečně odvolání a uznal žalovanou povinnou zaplatiti žalobci 11.685 Kč.

Nejvyšší soud vyhověl dovoláním obou stran potud, že zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji podle § 33 zák. ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Rozsudek odvolacího soudu napadají dovoláním obě strany, žalobce potud, pokud jím byla žalobní žádost zamítnuta, žalovaná potud, pokud bylo žalobě vyhověno. Jest tudíž napaden celý rozsudek. Obě strany uplatňují mimo jiné též vadnost odvolacího řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. a dovolací soud považuje za vhodné, by se obíral především s tímto dovolacím důvodem. Jde o pracovní spor o hodnotu vyšší než 300 Kč. Pro takové spory nařizuje § 33 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., že se věc projednává před odvolacím soudem znovu v mezích určených

návrhy stran v odvolání. O řízení před odvolacím soudem platí tu obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními s tou změnou, že není třeba přípravných podání a že se strany mohou dáti zastupovati osobami jmenovanými v § 23. V zemích České a Moravskoslezské platí tedy o řízení před odvolacím soudem ve sporech pracovních předpisy §§ 226—430 c. ř. s. s odchylkami uvedenými v § 33 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. Stanoví-li zákon o pracovních soudech, že má býti použito obdobně předpisů o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními, není místa pro obdobné použití jiných zákonných ustanovení a nelze proto ani obdobně použití předpisů čtvrté části prvního oddílu c. ř. s. o opravném prostředku odvolání (§§ 461—501 c. ř. s.), neboť zákon o pracovních soudech upravil tento opravný prostředek a jednání o něm zvlášť a odchylně. Pro řízení před odvolacím soudem ve sporech pracovních v uvedených zemích neplatí tedy zejména předpisy §§ 482—493 c. ř. s. o ústním odvolacím jednání, nýbrž odvolací soud má konati přelíčení podle všeobecných předpisů o ústním jednání (§ 259 první odstavec c. ř. s. a §§ 171—203 c. ř. s.), ovšem s obmezením vytčeným v třetím odstavci § 33 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., že o nových nárocích kterékoli strany nelze jednati. O sepsání protokolu o ústním jednání odvolacím ve sporech pracovních platí předpisy §§ 207—217 c. ř. s., nikoliv ustanovení § 493 c. ř. s. V souzené věci vychází najevo z protokolu o ústním odvolacím jednání ze dne 28. června 1933, že odvolací soud se vůbec neřídil předpisem § 33 zák. o pracovních soudech, neboť neprojednal věc znovu v mezích určených návrhem odvolatelovým, aby byl rozsudek pracovního soudu po doplnění řízení změněn, ježto byla vytýkána vadnost a neúplnost řízení. Z tohoto protokolu je naopak zřejmé, že odvolací soud při ústním odvolacím jednání postupoval jen podle § 486 c. ř. s., neboť celé toto jednání záleželo v tom, že zpravodaj vyličil sporný děj a dosavadní průběh rozepře, jakož i podstatné věci ve spisech podaných stranami v odvolacím řízení a vytkl sporné body pro odvolací řízení, že pak zapisovatel přečetl návrhy stran a části rozsudku, dotčené odvoláním i s rozhodovacími důvody, že zástupci stran přednesli odvolání a odvolací sdělení, načež bylo zapsáno jako nesporné jen, že disciplinární nález byl žalobci doručen dne 18. dubna 1932, pak bylo prohlášeno usnesení odvolacího soudu, že »řízení doplněno nebude«, a byl konečně vyhlášen rozsudek. Takto provedené řízení před odvolacím soudem ve sporu pracovním je v souzeném případě naprosto neúplné a trpí vadami tak podstatnými, že jimi bylo zamezeno úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře. Odvolací soud, řídě se při ústním odvolacím jednání formálními předpisy, jichž v tomto případě nelze použiti, neprojednal znovu se stranami podstatu sporné věci, nevydal průvodní usnesení (neboť při usnesení, že »řízení nebude doplňováno«, měl zřejmě na mysli jen ustanovení § 498 c. ř. s., které v tomto případě neplatí), a neprovedl vůbec důkazy. Ježto odvolací soud neprojednal věc znovu, nemohl ani učiniti zjištění skutková a jeho rozhodnutí bylo vydáno ukvapeně na úplně vadném základě. Právě-li se v napadeném rozsudku, že odvolací soud projednal věc znovu ve

smyslu zásady vyslovené v § 33 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., odporuje to spisům. Žalovaná vytýká kromě vadnosti odvolacího řízení i zmatečnost rozsudku podle § 477 čís. 4 a 9 c. ř. s. Avšak o zmatečnost nejde, neboť byly-li při ústním odvolacím jednání obě strany zastoupeny právními zástupci, kteří byli slyšeni se svými přednesy, nelze říci, že byla straně nezákonným postupem odňata možnost před soudem projednávat, a vadami vytčenými v § 477 čís. 9 c. ř. s. napadený rozsudek vůbec netrpí. Vytčená vada odvolacího řízení zakládá však dovolací důvod podle § 503 čís. 2 c. ř. s., ježž uplatňují obě strany. Pro tuto vadu není možno, aby dovolací soud rozhodl ve věci samé, nýbrž bylo podle § 35 odst. (2) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. celý napadený rozsudek zrušiti a věc odvolacímu soudu vrátiti, by ji řádně podle § 33 téhož zákona projednal a o ní rozhodl. Ostatními vývody dovolání, pokud se v nich uplatňují dovolací důvody podle § 503 č. 3 a 4 c. ř. s., není třeba se obírat, neboť vytýkané rozpory se spisy pozbyly významu zrušením napadeného rozsudku pro vadnost řízení, a právnímu posouzení bude lze podrobiti teprve řádně zjištěný skutkový stav, což toho času dovolací soud ještě učiniti nemůže, protože odvolací soud, neprojednávav věc znovu, nebyl ani oprávněn, aby něco zjišťoval, a bylo by bezúčelné přezkoumávati po stránce právní napadený rozsudek, který musel býti zrušen pro vadnost řízení. Protože bude na odvolacím soudě, by celou věc teprve znovu projednal a učinil potřebná zjištění skutková, a protože vzhledem k přípustnosti novot v odvolacím řízení ve sporech pracovních nelze předvídati, jak se podstata sporu dále vyvine, nebylo by v tomto případě ani vhodné, aby byly odvolacímu soudu dávány závazné pokyny o tom, jak má věc posuzovati po stránce právní.

Čís. 13248.

Vyrovnačí řád z roku 1931.

K nicotnosti úmluvy (§ 55 vyr. řádu) jest přihlédnouti z úřadu, i když byla namítána po uplynutí lhůty ke směnečným námítkám.

Byla-li z majetku vyrovnacího dlužníka převedena na vyrovnacího věřitele směnka v souvislosti s vyrovnacím řízením, jde o nedovolenou výhodu. Lhostejno, že se převod směnky stal při příležitosti smlouvy úvěrové, při níž vyrovnací dlužník dostal od vyrovnacího věřitele hotovost.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 2527/33.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní při ústním jednání, že odevzdání směnky žalobci bylo neplatné, ježto šlo o výhodu zapovězenou § 55 vyr. řádu. Procesní soud prvé stolice směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.